

Prispevke je objavilo 14 eminentnih geografov, ki jih moramo naštet kar po vrsti: Berry, Bartels, Anučin, Hägerstrand, Warntz, Dacey, Chorley, Hare, White, Haggett, Garrison, Gould, McNee in Bunge. Delo je razdeljeno na šest poglavij, ki govorijo o teoriji, prostoru, okolju, času, izobraževanju in etiki.

Z nekaj stavki je praktično nemogoče predstaviti vsaj del misli iz temeljitih in tehničnih prispevkov. Na drugi strani je tudi ocenjevanje skoraj nemogoče zaradi velike pestrosti pogledov na geografijo ali njene dele. S takim na videz neopredeljenim odnosom pa še nismo zapadli »tujim ideologijam«. Dokler ne obvladamo tehnologije in metodologije, ki je predstavljena v zborniku, ne moremo suvereno govoriti o njenem pozitivnem ali negativnem učinku na razvoj geografije. Razvoj geografije v zadnjih dveh desetletjih je pokazal, da je »kvantifikacija« v geografiji nujnost časa, hkrati pa prispevki večine avtorjev kažejo, da s tem dobiva geografija nov obraz, ki pomeni pomladitev in olepšanje starega. Do take podobe geografije pa je možno le s poštenim in odgovornim delom. Iz prispevkov je razvidno, da »kvantitativci« niso kar po vrsti neresni »ekstravagantneži«, nasprotno, da čutijo veliko družbeno odgovornost za svoje delo, zato se močno zavzemajo za tako geografijo in take geografe, ki bi na kar najbolj pošten način proučevali geografske probleme in nakazovali njihov razvoj v bodočnosti.

Marijan Klemenčič

P. Haggett, A. D. Cliff, A. Frey: Locational Models/Locational Methods. Dva zvezka, skupaj strani 1210, London, 1977.

Prvo izdajo lokacijskih analiz v društveni geografiji l. 1965, ki jo je izdal eden najbolj aktivnih pobornikov uporabe kvantitativnih metod v geografiji P. Haggett z bristolske univerze, je avtor opisal kot »poročilo z bojne črte«. Prav neverjetno je, kakšen razvoj je doživela geografija v tem kratkem času. Res gre v tem primeru za razvoj metodologije, ki pa je hkrati že pokazala nekatere možnosti razvoja vsebinskih spoznanj.

Metodologija, ki je predstavljena v obeh zvezkih, pomeni danes osnoven pripomoček pri iskanju najustrežnejšega načina proučevanja geografskih problemov. Priročnik je zasnovan izrazito sistematično. Vsakemu poglavju je dodan seznam literature, na koncu je stvarni indeks. Prvi zvezek vsebuje lokacijske modele (poglavja: o geografiji, interakcija, omrežje, vozlišča, hierarhije, površine, difuzije), drugi pa lokacijske metode.

Metody ilościowe i modele w geografii. Varšava, 1977, str. 232.

Poznansko geografsko središče, v tem trenutku prav gotovo prvo na Poljskem v razvijanju in uvajanju sodobnih kvantitativnih metod v geografskih raziskavah, je l. 1975 organiziralo simpozij o uporabi kvantitativnih metod v geografiji, referate pa objavilo v posebni publikaciji. Po besedah Z. Chojnickega naj bi sedanja faza uporabe kvantitativnih metod in modelov v poljski geografiji pomenila prehod od eksperimentiranja k razreševanju problemov. Beseda eksperimentiranje je v tem primeru umestna, saj verjetno v nobeni drugi državi kvantifikacija v geografiji ni dobila tako močnega pomena kot ravno na Poljskem. Seveda to ne velja za vso poljsko geografijo, niti za njen večji del ne.

Poročila obravnavajo najrazličnejše metode in tehnike, tako regresijsko analizo, analizo površinskega razvoja, metode prostorske koncentracije, faktorsko analizo, metode in tehnike grafov, simulacijske modele, uporabo večrazsežnostnih analiz ter metode difuzij in optimalizacije v ekonomsko-geografskih raziskavah.

E. Söker: Das Regionalisierungskonzept. Mitteilungen der Geogr. Gesellschaft in Hamburg, B. 67, 1977, str. 227.

Avtor skuša na osnovi kritične ocene posamičnih načinov regionalizacije podati njihove prednosti in slabosti. Regionalizacija je pojmovanje kot »operacijski postopek omejevanja in primerjave prostorov«. Potrebno je pri tem opozoriti, da na tem področju vlada še precejšen nered v izrazoslovju, saj